

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

3

2018/2019

Јелена Сјакић, V, ОШ „Свети Сава”

Гала Вељовић, III, ОШ „Симонислав Сремчевић”

Рад на насловној страни: Анастасија Михајловић, VI, ОШ „Вук Стефановић Караџић”

ПИСМО ДРАГОЈ ОСОБИ

Крагујевац, 3.10.2018.

Најдражи брате,
Надам се да ти је добро у Америци.

Мени је одлично у петом разреду, упознала сам ново друштво. Наставници су добри и бољи него што сам очекивала. За сада се добро сналазим, постижем све да урадим. Надам се да ће тако и остати. Разредна нам је наставница биологије, па ми је, можда и због ње, омиљени предмет биологија. Обожавам да истражујем живи свет. Торбе су нам јако тешке, и даље ме боле рамена, али ваљда ће проћи. Нисам у одељењу са својом најбољом другарицом, Ањом, али ми је ту Дуња. За сад се супер слажемо. На великом одмору са другарицама разговарам о предметима које смо имали у току дана. Најтеже ми је кад морам да трчим од учионице до учионице, али има нешто још теже од најтежег – информатика, нови предмет. Не бринем што ми информатика није најјача страна, знам да ћеш ми ти помоћи.

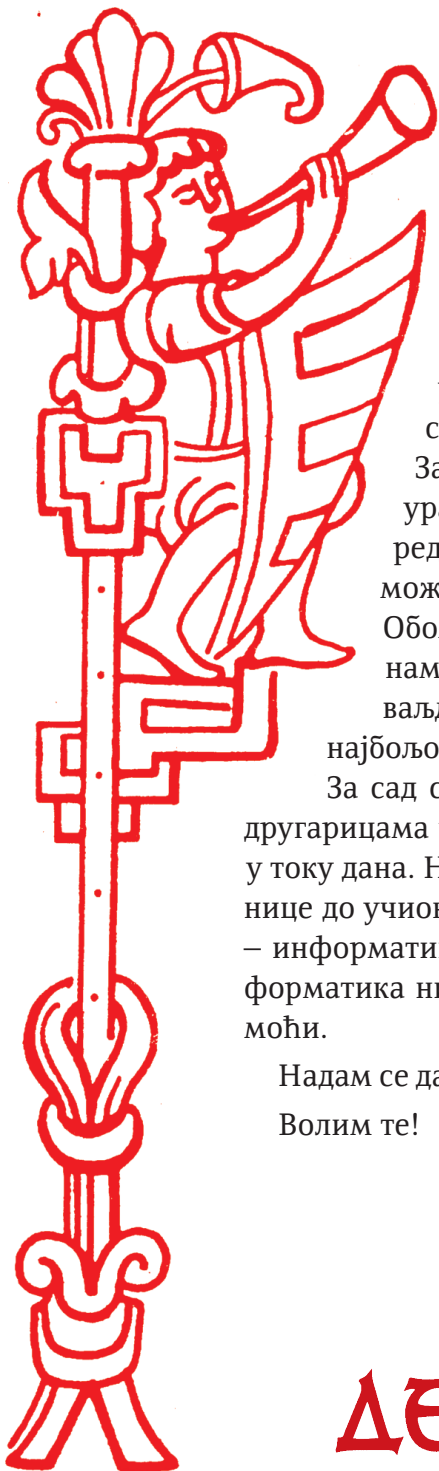
Надам се да ћеш доћи на лето, јер ми јако недостајеш.
Волим те!

Твоја сестра Инес

*Инес Јевџић, петти разред
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”*

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО
Година LIV • Нова серија
Број 3 • Новембар 2018. Крагујевац

Сазвежђе Дечјих искри

СЛОБОДАН СТАНИШИЋ

Слободан Станишић, један од најпродуктивнијих и најчитанијих српских писаца за децу и младе, деценијама је присутан на литерарној сцени. Његова поезија, проза и драмско стваралаштво награђени су готово свим наградама које се у Србији додељују ствараоцима за децу и младе. Живи и ствара у Београду где је завршио Филолошки и Факултет драмских уметности, одсек драматургије.

Цртао је и карикатуре, а уређивао је и бројне радио и телевизијске програме за које је добијао висока признања и награде РТС-а. Био је уредник дечјег листа „Невен“ пет година, а потом часописа „Лењи Гаша“, „Змај“ и „Чика Јова“ (у Швајцарској), а од 1996. до 2001. био је одговорни уредник Програма за децу и младе РТС-а. Једна од омиљених Станишићевих тема били су роботи.

У Библиотеци „Сазвежђе дечјих искри“ школске 1987/88. године објављена му је књига „Излет у роботград“ из које преносимо песму „Из бележнице робот-новинара“

ИЗ БЕЛЕЖНИЦЕ РОБОТ-НОВИНАРА

Млад новинар робот-листа,
што баш случај
није чест,
донео је уреднику,
малу, важну,
градску вест:

„... На улицама синоћ,
било је много света,
неко излоге гледа,
а неко само шета.
Ту,
На плочнику, дакле,
робот Н.Н.
грубо је љушнуо своје дете,
зачас се скуппи

робота много
који почеше грубијану,
веома строго да прете.
Тада се отац збунио мало,
Намрштен,
Хладно чело брише,
Затим погледа некуд у страну
И тихо рече:
-Нећу више!...”

Уредник-робот каза: „Добро...”
Јасно се види
од среће блиста,
па узео рукопис
и објави га,
на првој страни роботског листа.

Кад порастем бићу мали

Многи просветни радници, посебно учитељи, наставници и професори језика, уз редован посао у настави, уз тумачење лектире и дела познатих писаца и сами су се латили пера остављајући за собом занимљива и вредна литерарна и публицистичка остварења.

Александар Јањушевић није ни учитељ ни наставник, а ипак пише песме. И то за децу. Можда и зато што је са децом сваког дана, па су му они инспирација. Он је по занимању правник а ради као секретар Основне школе „Наталија Нана Недељковић” у Грошници. Рођен је у Крагујевцу новембра 1975. године. До сада је објавио четири књиге песама и кратких прича за децу: „Нека деца буду деца” (2013), „Где сунце спава” (2014), „Кад порастем бићу мали” (2016) и „Од кише се расте” (2018).

Песме су му заступљене у Зборнику поезије за децу, Креативне радионице „Балкан” Београд, Књижевног клуба „Соколово перо” Сокобања, Књижевног клуба „Златно перо” Књажевац, Центра за културу „Барајево”, Зборнику финалиста са 25. Међународног фестивала песника за децу „Булка” Црвенка.

Члан је књижевног клуба Центра за неговање традиционалне културе „Абрашевић” у Крагујевцу. Уредник је и водитељ радио-емисије „Велики одмор”.

Представљамо га песмама „Брат и сестра” и „У кљуну песма”.

У КЉУНУ ПЕСМА

Зором раном
пре сунца прва
једна се ластва, жива нам била
да крене сама одважила.
Па весела, распевана
крила раширила
гнездашце своје напустила.

У кљуну песма
из ока сунце.

Та мала ластва будилица,
та птица радосница
својим је гласом
природу снену, поспана лица
из сна тргла.

У кљуну песма
из ока сунце.

БРАТ И СЕСТРА

Ухватила сестрица
за ручицу брата
мама није ту,
а није ни тата.

Ухватила јако,
па га чврсто стеже,
каква је то љубав
што их тако веже?

О брату се стара
и нада њим бдије,
нико као сестра
према брату није.

Иако је мали
за страх нема места
кад је поред њега
најмилија сестра!

понедељак	уторак	среда	четвртак	петак	субота	недеља
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Жути лист

Жути лист летео,
 на раме ми слетео,
 па ме нежно такнуо
 и два стиха рекао:
 „Пођи на пут пре зиме,
 уз пут мало носи ме!”
 Носила сам листић жут
 и газила влажан пут.

Јесења киша падала,
 жуте листиће квасила.
 Тужне им песме певала,
 ветрове северне доносила,
 пролећне бајке приповедала.

*Анастасија Крсјић, IV/2
 ОШ „Милоје Симовић”, Драгобраћа*

Јесен

Небо ведро сунце сјаји,
а роса је на трави.
Селице иду ка југу
а станарице праве лепо гнездо на дуду.
Јесењи плодови лепо миришу,
а кад падне киша сви уздишу.
А шта раде животиње?
Животиње траже склониште по дану,
а ноћу сакупљају храну.
Воће зри, а лишће шушти,
док киша пљушти.

*Константин Шилковић, II/2
ОШ „Доситеј Обрадовић”*

*Драган Стојковић, VIII/1
ОШ „Свети Сава”*

То је био распуст

Умише се јутарњом росом сазрели виногради, опадоше жути листови уз лепет ластиних крила и одјекну школско звоно кроз јесење јутро. Зашкрипаше старе клупе и разви се мирис нових књига. Заврши се још један распуст.

Јутрос ме отргао од сна нежни мамин глас који ме подсети да почиње још једна школска година. Једно лето исписа последње речи, затвори књигу и остави је на полицу уз речи: „До следећег распуста, ђаче, врло брзо”. Док се сунчеви зраци провлаче кроз гране старе јеле и куцају на прозорска окна, један разред чежњиво, у свечаној тишини, сања о протеклом распусту. Кроз главу ми марширају скоре успомене на грају, на препуном базену, смех и музику која се разлеже кроз ноћ и један плави чуперак залутао у гужви. Сетан уздах се оте из груди и помеша са шкрипом креде. Нека вас не лажу да је најлепши живот био у школи, најлепши је био на распусту.

Мирише ми ваздух на лубенице, водица ми полази на уста и враћа сећање на протекли јули. Осећам топлину сунчевих зрака. Замишљам да сам на лежаљци док са другарицом смишљам одевну комбинацију за вечерашњи турнир. На уснама ми се развлачи

благ и смешак, а у глави се шета онај плави чуперак док покушавам да се не срушим и останем смирена. Рече нам један наставник да више нисмо мали, али било би боље да је то рекао мојој сестри једно вече када сам пробала њене штикле и изгубила онај фини розе кармин. Тада ме је бесно уз „Нестани ми са очију, мала си још за то” истерала из собе. Запитала сам се тада: „Да ли ја то одрастам када кроз летње вече прошетам на високим потпетицама у лепршавој хаљини или не?” За сада бирам да будем дете, у патикама и фармеркама, са проблемима које задају математичке једначине, а не љубавни јади.

Враћам се из присећања на једно срећно проведено лето. Време је за одмор када ћемо уз свежа пецива разменити утиске и доживљаје, након чега ћемо порастати за два – три конфекцијска броја и једну годину знања.

Беше то један распуст који заједно са селицама одлете у неке топлије крајеве, у нека лепа сећања. Разбуди се онај сањиви разред и заиграше оловке до наредног лета и новог распуста већ сада жељно ишчекиваног.

*Марија Рагичевић,
ОШ „Јулијана Башић”, Стиратари*

Октобарске боје

Лето је прошло ко дланом о длан, октобарске боје стигле су и у мој крај. Октобар је донео са собом промене и јесење боје. Крошње имају нове огртаче, Док ветар њихе, разнобојни листићи шалућу своје тајне. Шуме красе листови: златни, сребрни, црвени, наранџасти, жути и бакарни. У ваздуху се осећа мирис опалог лишћа. Трава се пресијава на јутарњем сунцу, прошарана је опалим лишћем, подсећа на ћилим проткан златним нитима. Људи убирају разне плодове. Мирисне жуте дуње, сочне јабуке су увелико беру. Све дивље животиње допремају у своја тајна скровишта храну: орахе, лешнике и разне семенке. Октобарске боје и шум ветра присутни су свуда. Мој крај је најлепши у октобру зато што је све чаробно...

Кристина Никодић III

ОШ „Нашалија Нана Недељковић” Грошница

Међугенерациска солидарност

Мост разумевања

Хеј, ти! Да, ти! Стани, чекај, тренутак само! Погледај око себе. Погледај људе који те окружују. Када кажем људе мислим на пензионере којима сува кожа на лицу ствара путање који воде од првог пољупца, преко још једног досадног дана на послу до последњег загрљаја својих родитеља.

Погледај у огледало! У својим светлицавим и очима пуним наде, видећеш све записане сате проведене у кревету читајући неке досадне и неке занимљиве књиге. Видећеш све дане и све минуте, секунде, тренутке... сва искуства која су прошла кроз тебе исто као што си и ти кроз њих. Кажу: „очи су огледало душе”. Свака особа урезује своја искуства у темеље своје душе, као што уметник деље своје дрво и прави прелепо парче уметности дубоким рељефом, тако и ми стварамо себе и настаје оно што ми заправо јесмо. Да бисмо урезали још једно слово у азбуку нашег живота, морамо прво нешто искусити, доживети. Свако ново искуство пише ново слово и слова стварају речи, а речи сликају прелепо уметничко дело, препуно догађаја и осећаја, као прелепо дрво храста на коме густо лишће формира савршену композицију облика и боја што нас увек натера да се сетимо да је најчудније место на свету заправо овде где јесмо ми. Све особе на свету, не само данас, не пре сто, нити за двеста година, него од када човек постоји, проживљавају свет и упијају искуства од првог до последњег даха и свако од њих нас мења. Обликује нас. Фор-

Јулија Прокић, IV/3
ОШ „Светиозар Марковић”

мира нешто ново, нешто што не може да разуме оно што је било и далеко од тога да може да замисли оно што ће тек доћи. Исто тако, као што некада не разумемо себе из неког другог времена, некада не разумемо друге људе који тренутно пролазе кроз путањ у шуми који ми већ јесмо прошли или нисмо, а тек ћемо или можда никада нећемо.

Зато погледај поново у огледало! Видећеш себе, све што си био и све што ћеш можда бити, па погледај другима у зенице. Погледај ону намргођену средовечну жену, оног старца који дрхтајући и несигурно прави следећи корак. И видећеш себе.

Анастасија Шимановић, VIII
ОШ „Јулијана Ђајић”, Сјрптари

Моја домовина

Видиш ли планине горде,
видиш ли језера бистра
ту пролазе стране хорде
ту се пролива српска крв чиста.

Ту јунаци на бојном пољу
одређују судбу своју.
Док се барјак наш вије
битка ће још увек да се бије.

Они својом чизмом газе
својом сабљом убијају и кољу,
али, нека пазе
Бог је уз нас на бојном пољу.

Газио је моју домовину ђаво,
газио је и још је бије,
али се тробојка наша
још поносито вије.

Видиш ли планине горде,
видиш ли језера бистра,

видиш ли те брзе реке
што се ломе о камење
видиш ли равнице дуге
којима краја нема?
Да ли видиш овај народ
стотину пута гажен
што се враћао више оснажен.
Да ли видиш те јунаке
што пред силом
стадоше мирно
и кад њихова крв паде
за ову земљу, част и веру?
Е зато је земља моја
крвљу умивана,
топовима убијана
и сто пута падала,
а исто толико се рађала
и јача са пуно љубави и праштања
уздизала.

*Вељко Продановић, VI/2
ОШ „Драгиша Луковић Шианац“*

*Димитрије Јевремовић, VI/3
ОШ „Јован Појовић“, Шумарице*

На расџанку са деџињсџвом

Сачувати дете у себи

Кажу да одрасџем, а ја се осеџам као деџе

Ђорђе Миросављевић

Време пролази брзо а да понекад тога нисмо свесни. Оно што једном прође, више се не може вратити. Период нашег одрастања који се зове детињство, пролеће поред нас, а ми несвесни тога и не уживамо толико у њему.

Свакога дана слушама исте приче или другачије их могу назвати критике: „Немој то да радиш!“, „Ниси више мала!“, „Уради то, имаш довољно година!“, „Не понашај се тако!“, „Одрасти већ једном!“. Не знам да ли ћу и ја када уђем у свет одраслих исте те реченице изговарати или ћу разумети разлоге таквог понашања. Играти игре које су својствене том узрасту, бити безбрижан, посматрати свет очима пуним искрености и љубави, живети у свету где смех представља саставни део лица, где су бајке поруке за лаку ноћ... Ко би уопште пожелео да одрасте? Правити разне деџје глупости, нервирати одрасле разним питањима, развијати машту до бесконачности, то може само дете. Свет одраслих носи друге одговорности, другачије проблеме, интересовања, навике. Понекад, када гледам како то функционише, схватим да би све то било лепше када би и они посматрали свет очима детета. Не желим да одрастем, бар не још увек. Хоћу да уживам у сваком дану, сваком тренутку свог детињства.

Чула сам да је неко рекао; „Човек је млад, док у њему постоји дете.“; ја сам сада дете, али потрудићу се да и када одрастем то дете задржим у себи.

Ирина Васиљевић, VII

ОШ „Јулијана Ђашић“, Сираџари

Маријана Стевановић, III/2

ОШ „Наталија Нана Недељковић“

Невена Гобелјић, III/2
ОШ „Нашалија Нана Недељковић”

Писмо себи из будућности

Крагујевац, 3.10.2018.

Хана!

Хана, сећаш ли се мене?

Сећаш ли се смеђих плетеница, балетних ципелица? Сећаш ли се оних цртежа које чуваш са хрпом непотребних ствари? Ево, открићу ти да ја која пишем сам у ствари ти са једанаест година.

Изненадила си се и обрадовала. Збуњена си, покушаваш да замислиш себе са једанаест година, покушаваш да се вратиш деветнаест година уназад. Да, да, сада имаш тридесет... Мора да је забавно писмо које си написала сама себи пре деветнаест година.

Забавља те помисао да си ово писмо случајно пронашла. Ја о теби не знам ништа, ти о мени све. Шта да те питам? Већ тридесет година, аууу! Не љути се, знаш ме, увек сам искрена. Знаш да сам упорна у свему... сада сигурно растураш математику, а када си имала једанаест година задавала ти је муку.

Сигурна сам да волиш да певаш, плешеш, свађаш се са својим најмилијима, да волиш да засмејаваш друге и да си у машти свугде. Да ли си баш таква? Молим те, немој да будеш бживотна и до-

садна. Дугујеш ми срећан живот. Ако се питаш одакле све ово, онда знај да моје очи добро разумеју оно што виде. Немој ме изгубити! Веруј у себе и данас. Знаш маму, не престаје да захтева, а ја, ја сам још дивља. Ја не бих да будем мали послушни робот који најбоље од свега послуша своју собу. Па, ако си нечија мама, буди мање захтевна.

Да ли си свом тати у строгом центру срца? Миљеница којој се ништа не одбија? Осећам да је све исто, а да су само године оно што нас раздваја.

Овде се растајемо.

Било је забавно бити у улози најбоље другарице самој себи. Лудница са овим Ви, Вас...

Надам се да си у овим редовима пронашла нешто што ће те бодрити у животу и бар мало насмејати.

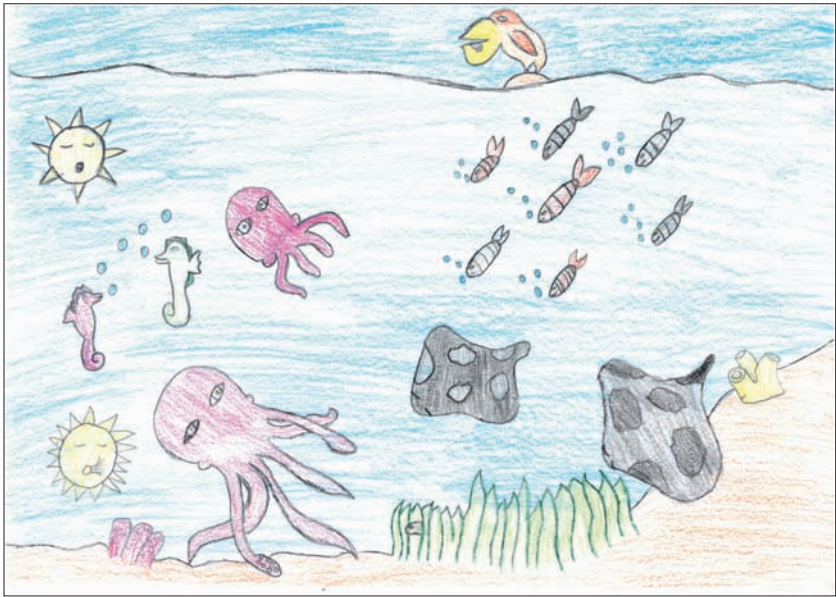
Мислим на Тебе!

Твоја мала Хана

П.С. Очешљај се понекад, имаш лепу косу.

Хана Субошић, V

ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”

Јелена Нешић, V/3
ОШ „Свети Сава”

Срећа и радост детињства

Тренуци радости и туге се брзо смењују. Дани детињства пролазе тако неосетно да нисмо ни свесни како и када.

Често помислим како би живот био идеалан када би све било како ја желим. Некада сам загрљена спавала са медама, радовала се одласку у вртић и буђењу у рану зору. Густирала сам разне слаткише, док ми не позли. Скривала сам се испод стола, по ормарима од родитеља, искушавајући њихово стрпљење. Месила колаче од блата, играла жмурке, падала и дизала се, смејући се. Била сам срећно и вољено дете.

Лоше мисли и људске мане мало познајем. И срећа да је тако. Највеће зло је било ако се смејеш некоме, ако падне и угроува се, а он се онда више црвени од стида него од бола.

Мајка ме увече ушушка у топлу постељу, загрли нежно и угаси светло. Како је то блаженство! Сада свесно кажем:

„Не желим да одрастем!”. Ова топлина и овај срећни мир у загрљају родитељског дома, никада више неће бити исти. То сигурно знам. Бићу ја и срећна и задовољна, имаћу неке друге ствари, али ову слободу детињства и слободу маште о будућности – никада! Оно што долази је сплет успона и падова и спремна морам да све дочекујем. Снага треба и спремност да све поднесеш – то је живот.

Немојте терати децу да одрасту! Ја бих још да будем дете, уљуљкана у лагодан живот игре и сањарења. Нисам још спремна да одговарам за сваку реч изговорену и сваки поступак.

И једног дана, када се то „одрастање” деси, сачувајмо живе успомене на срећу и радост детињства, а одрастимо у задовољне људе који у себи могу да пробуде дете које сања и неизмерно воли живот.

Јулијана Ђајић, VI
ОШ „Јулијана Ђајић”, Сјрцајари

Природа ме надахњује

Орах у дворишту

Тај храбри јунак
што у дворишту чами,
стоји ту горд и јак,
пролазе му дани.

Он зна причу сваке душе
што је туда прошла,
памти и не заборавља
да је свака душа ту добродошла.

Када наиђу деца,
он подигне гране,
поприча са њима
и пусти их разигране.

Тај храбри јунак,
пун је тајни и скривених патњи,
делује свемоћан и јак,
а у души од усамљености пати.

*Сања, VII
ОШ „Јован Појковић”*

Јагоде

Хвала ти, сунце,
за зраке и сене,
за јагоде дивне,
што у башти се румене.

За кишне капи,
за јачу и блажу,
што стално залива
моју плантажу.

Око баште
пчеле се роје.
Чим пробате,
свидеће вам се јагодице моје.

*Невена Димиријевић
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”*

Ласте

Млада трава расте,
ево, лете ласте.

Хоће мале мрве,
мушице и црве.

То вечера биће,
за малене птиће.

Да не заспу јадни,
без вечере, гладни.

*Катарина Мишировић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић”*

Природа

Природа је наша дика,
даје чистог кисеоника.
Природа је пуна биља,
у баштама смиља и босиља.

Животињама пружа дом,
нама живот здрав и леп.
И ти буди према њој фин,
немој бити, алкав, слеп.

Пази како газиш,
пази на лептире мале,
на ливадско цвеће
и шарене лале.

Природу треба чувати,
у њу смеће не бацати.
Као што рибе не могу без воде,
тако ни ми не можемо без природе.

Природа је лепа и дивна,
према људима увек фина.
Док је неки уништавају,
остали је спасавају.

*Никола Вучковић, VI/1
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”*

Чудо једног дана

У једном дану у години
Десило се чудо бело
На ливади
Два чудесна маслачка
Раширише латице жуте
Као нове капуте.

Птичице малене
Лепо певају и по небу севају
Док њихове птиће уче
Летеће од куће.

Кад ноћ тамо падне,
Звезде оживе.
По путу њиховом пешаче, пешаче
Док гледају њиве.

У једном дану у години
Десило се чудо бело.
На ливади
Два чудесна маслачка
Раширише латице жуте
Као нове капуте.

*Софија Пашић, V
ОШ „Јован Појовић”*

Звезде

Чаробне на небесима сијају,
као златници небо прекривају,
Кад их угледам замислим тад
један лепи и предивни сан.

Често се деца запитају тад
како чаробно то је,
да свака звезда мала
кад ујутру сване, нестане.

*Јана Костијадиновић, VI
ОШ „Јован Појовић”*

*Велько Пејковић
ОШ „Свети Сава”*

Река

У мом крају нема река,
а кад одем на пецање
тамо мене Гружа чека.

Прошлог лета ту сам био,
река Гружа није мала,
у њој сам једну рибу уловио.

Гледам Сунце, гледам воде,
ту је близу и језеро,
све ме мисли Гружи воде.

Волим реке и планине,
волим брда и долине,
све лепоте моје домовине.

*Урош Јовановић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић”, Драгобраћа*

Лептир

Данас је један лептир мали
дугиних боја као шарен цвет,
Стао на мој длан
Вероватно желећи да упозна свет.

Позајмио ми је своја малена крила,
Мекана као свила.
Дао ми је своје веселе боје,
Мислим да лепше не постоје.

Полетех заједно са њим
Да видим шта он то жели.
Дошли смо до облака као вуна бели.
Једино на целом небу он и ја
шарени.

Онда ми се као пахуља приближи
лицу,
Нешто хоће да ми важно каже?

Уместо тога добих пољубац мали
Лаган и нежан као латице руже.

Пријатеља он је хтео,
Друга за лет, да обиђе велики свет.
Да осети сунце, обиђе звезду сјајну,
Да осети додир мио и некога ко зна
да чува тајну.

А онда је лептир отишао.
Више га никада нећу видети.
Између нас остало је необично
пријатељство
Које вероватно никада нећу моћи
заборавити.

Анђела Живковић, VI/2

*Анђела Гаљак, VII/3
ОШ „Вук Стефановић Караџић”*

Превод Новог завета

Пре нешто више од 170 година, крајем јула 1847, у Бечу је из штампарије Јерменског манастира изашао *Нови Завјет Госпoда нашег Исуса Христa* у преводу Вука Стефановића Караџића. Колики је то значај за културу српског народа имало најбоље можда сведочи Ђуро Даничић, који бележи:

„Тијем је Вук у историји хришћанске књижевности подигао српском језику споменик каквим се ријетко који народ може дичити, споменик који ће свагда верно јављати ученом свијету живи језик онога народа за који је писан. А ради важности коју у животу свакога народа има Свето писмо на његовом језику, мислим да се нијећу огријешити о човека који је основао нову српску књижевност ако ради те важности кажем да колика је сва књижевна радња Вукова, опет јој је цијело ово дело круна.”

Занимљиво је да је Вуков превод 27 година лежао у рукопису.

Како пише најбољи познавалац Вуковог живота и дела Љубомир Стојановић, све до 1844. године Вук је имао свакојаким тешкоћа око издања сваке своје књиге, али ни око које као око ове, зато и вели у предговору: „Историја је овог пријевода, од године 1815. до данас, врло знатна а на много мјеста и смијешна, али је и дуга и широка...”

Идеју о преводу Библије на српски Вуку је дао Копитар. Вук је одбијао идеју, наводећи да је за то велико дело потребно више људи, и то оних који различите језике знају. Ипак, њему је било суђено, да преведе Нови, а његовом ученику Даничићу Стари Завет.

Превођење Новог завета представљало је захтеван, одговоран и напоран посао. Коришћени су грчки, руски, латински, енглески и немачки извори. О томе сам Вук бележи: „У превођењу сваке књиге дужан је онај који преводи старати се да пријевод што је више могуће буде вјеран, тј. да се не каже што ни друкчије ни мање ни више, него управо онако и онолико као што је у оригиналу. У превођењу Светога писма на то се особито мора пазити, и за то се у гдје којим пријеводима, међу којима је и наш славенски, више пазило на пријевођење ријечи са свима граматичкијем премјенама него на смисао: с тога је у највише пријевода језик рђав и тежак разумијети. Ја сам се трудио да овај пријевод буде вјеран, ка оно ти Свето писмо, али што је могуће више да буде и нашијем чистијем народнијем језиком.”

Имао је Вук силне критичаре и на овај епохални подухват, а Ђуро Даничић га је у свом приказу Новог Завета једноставно бранио: „Има у нас људи који мисле или само говоре да за прост народ није Свето писмо... Кад су Словени пре хиљаду година имали Свето писмо на свом језику, кад га данас имају Монголци и Тибетанци, зар ће Свето писмо изгубити светињу ако га стану Срби читати на свом језику?”

Време је пресудило у Вукову корист!

КАКО СУ НАСТАЛА ИМЕНА НАСЕЉА

(По Тодору Радивојевићу у књизи *Насеља у Лејеници*)

ЦЕРОВАЦ: Село Церовац се простире на обема странама Церовачког Потока који тече од извора Церовца и утиче с лева у поток Лимовац. Село се дели на три краја: Горњи, Доњи и Лаћимовац. Горњи крај је с обеју страна сеоског потока, одмах испод Београдског друма. Доњи је десетак минута ниже њега, само на левој страни потока. Лаћимовац је скоро један километар источно од Горњег краја. Крајеви су међусобно растављени пољским имањима.

Горњи и Доњи крај деле се на махале (кућне групе). У Горњем су Божиновићка, Веселиновићка и Ђирковићка мала; а у Доњем Ђирковичка, Лазаревићка, Богдановићка, Вучковићка и Јовановићка мала. Горњи и Доњи крај називају се по свом положају Церовачком потоку. Како је пак настало име Лаћимовац, нико није умео протумачити.

Церовац је основан крајем 1804. године, то јест у доба Првог устанка. Основало га је девет родова. Сва три су краја настала готово истовремено, али је први збег био у Горњем крају. Ово село није унесено ни у једну карту до 1853. године. Сељани причају да је њихово село названо по извору Церовцу, који је био у густом церовом луку када су бегунци почели насељавати Горњи сеоски крај.

РОГОЈЕВАЦ: Простире се са обеју страна Рогојевачког потока (који постаје од Велике и Мале воде) и на левој страни његове десне притоцице Пећинског потока. Идући од главе Рогојевачког потока низ воду најпре долази крај Брђани, а испод њега Пањевац, оба с обеју страна потока. Њихово је међусобно одстојање око осам минута хода. Трећи је крај сеоски, Пећине, на левој страни Пећинског потока. Између Пећина и Пањевца су имања и пут сеоски у размаку од десет минута, а између Пећина и Брђана је брдо Амбари и раздаљина од четврт часа хода.

И рогојевачки крајеви деле се на махале или кућне групе, које су међусобно удаљене 300 до 400 метара једна од друге. У Пањевцу су: Пајевићка, Степановићка и Шамановићка; у Брђанима: Мирковићка, Гавриловићка и Миловановићка; у Пећинама: Милојевићка, Вилиповићка и Милосављевићка.

Рогојевац је основан у време Друге сеобе, око 1770. године. Засновала су га три рода: Степановићи, Милосављевићи и Милојковићи. За време Кочине крајине овамо је добегло пет родова, у доба Првог устанка шест, а после 1815. овде се настанило још седам родова. Сељани не знају како је настало име њиховог села. Није искључена могућност, да је оно изведено из личног имена Рогоје.

ЈЕЗИК СЕЛА МОГА

АСТАЛ – сто

ЛЕГЕН – лавор

ЦАДА – пут, друм

БАКВИЦА – специјална дрвена посуда за ношење воде у њиву

БУЊИШТЕ, БУЊИК – ђубриште, сметлиште

За оне које волимо

ПОРОДИЦА – НА ПОЧЕТКУ И КРАЈУ СВЕГА

Оно што човек прво добије при рођењу и последње остави иза себе јесте породица.

Породица је симбол љубави, снаге и поверења, а чине је најближи и највољенији. Мама, тата и моје две сестре чине моју најужу породицу. Свакодневно осећам породицу када заједно, радосни и пуни животне снаге, идемо на летовање. Осетим да сам део породице и за време празника, када једни другима поклањамо љубав и пажњу, и све то стане у групну фотографију. Своју породицу видим као најбољу коју знам.

Мама је увек уз мене и моје сестре да реши све наше проблеме, излечи нашу прехладу и ушушка нас пред спавање. Тата је ведар и насмејан иако је имао дуг и тежак дан на послу. Он је ту да

јачо загрли сваку од нас, да нам се обрадује и да нас чува од свега што плаши једно дете. Моје млађе сестре су предивне. Држимо се заједно чврсто и тако чинимо нашу породицу јаком и моћном. Када послушам своју породицу, чујем само како љубав и слога шапућу у нама. Чујем и то да се моји родитељи бескрајно поштују и воле и да смо ми у центру њиховог света. Свим чулима могу да осетим своју породицу, што показује колико је лепа и срећна.

Волела бих да свако дете на овом свету доживи искрен загрљај и осмех родитеља, љубав браће и сестара и топли дом као најдивније место где се сви проблеми завршавају, а почињу мир, склад и безбрижност.

*Марија Вујисић, V/1
ОШ „19. октобар”, Маршић*

*Маријана Стевановић, III/2
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”*

МОЈЕ БЛАГО

Моја породица,
Моје благо,
Златно да златније
Не може бити!

Кад смо сви
На окупу,
У срцу ми је топло
И веома драго!

Волим своју породицу
И са њом да делим могу све.
Моју породицу на свету
Волим највише!

*Оћен Милојевић, III/2
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”*

СЕСТРА

Моја сестра се зове Лена.
Много воли зврчке да спрема.
Сви се од ње стално пазе,
јер могу на њене замке да нагазе.

Дању и ноћу она не дрема,
већ разне смицалице спрема.
Али ипак, она добре стране има,
лепа је и драга свима!

*Дамјан Бачанин, II/1
ОШ „19. октобар”, Маршић*

*Милица Илић
ОШ „Свети Сава”*

МАЈКА

Најдража особа је свима мама,
драгоцена и драга је свима вама.
Мама од опасности чува,
она увек с љубављу ручак кува.
Кад на мајку мислиш улепшаш себи
дан,
тек тад од љубави не знаш за шта
си све способан.
Свако дете види своју мајку кад је
бајна,

она је увек као најдубља тајна.
Мама ће ти увек помоћи,
и увек ће ти добро доћи.
Ако си некад сам или сама,
не брине јер увек је ту добра мама.
Она је као лепа вила.
Мама је свима мила.
Брза је као да има крила,
нежна је као свила.
Она је лепа као ружа,
она воли тебе, децу и мужа.
Она воли мирисно цвеће,
кад је загрлиш љубавна авантура
креће.

*Ђурађ Глишовић, V/1
ОШ „Драгиша Луковић Шијанац”*

НАЈЛЕПШИ ЦВЕТОВИ

Свако на овом свету има љубави своје,
а ја од мојих сестара немам боље.

Њих на свету највише волим
и за њих се свакога дана Богу молим.

Желим да им живот буде као бајка,
најлепше на свету родила их мајка.

Оне су тако лепе и младе,
волим кад се са мном чоколадом сладе.

Њихове косе су тако лепе и дуге,
не волим када су им очи путе туге.

Радина коса је дужа, а Јованина краћа,
са мном се играју као браћа.

О њима пишем као о најлепшем цвету,
и волим их највише на свету.

*Лазар Ђурковић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић”*

Нека царује другарство

Са њом је све лепше и богатије

Први дан у школи донео ми је много новина: нови дневни ритам, нови пут, нова зграда, нови одрасли и нови другари.

Та мала сићушна девојчица са плавим очима, светлосмеђом косом и искреним осмехом одмах ми је привукла пажњу. То је моја другарица Маријана.

Дружење и игра са мојом Маријаном представљају право задовољство. Врло је причљива, често духовита, па сам у њеном друштву увек насмејана и расположена. Волим да шетам са њом, да смишљамо разне враголије и препричавамо их осталим другарима у одељењу. Волимо да гледамо плаво небо, да слушамо цвркут птица, да миришемо пољско цвеће, да прескачемо брзе потоке... Са њом је све лепше и богатије.

Када случајно не дође у школу, када је њено место празно, та празнина је огромна и још много већа у мом срцу. Зато, када је после тога видим, осетим велику радост, велику срећу што је имам, што баш са њом имам тако диван однос.

Сваки човек и дете треба да има пријатеља, искреног и правог. Тада су све бриге мање, а срећа много већа када се са неким дели.

Милка Велић, IV/1

ОШ „Милоје Симовић”, Драјобраћа

Школа

Ту се уче прва слова,
ту се стичу другарства нова.
Најбоље другарице упознале су се тако,
у школској клупи,
то зна свако.

У клупама пар до пара,
па се на часу мало разговара.

Школа нам даје новог другара,
и љубав да нам срце греје
из ње излази река знања,
која непрекидно сјаје,
и нову нам будућност даје.

Сада , где год да кренеш,
тебе знање прати,
школа је то теби
одлучила дати.

Ива Стјанишић, VI/3

ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Друг

Друг је пријатељ,
друг није незнанац.
То је утеха и срећа
од тога ни срећа није већа.

Друг ти чува леђа када треба
Кад си тужан, он је ту.
Увек ће те усрећити
и утешити.

Друг је део живота,
он те пази и мази,
када је заузет
он мисли на тебе,
и увек ће узети твоју кривицу
ако си ти крив.

Мишра Николић IV/2

*ОШ „Трећи крајујевачки
бајалџон”*

Најлепша реч

Другарство је једно од најлепших Досећања на свету. Пријатељи су као породица: пружају подршку, љубав и пажњу. Прави пријатељи су прави и драгоцени.

Другарство се дуго гради. Са неким постанеш друг у детињству, а неке стекнеш касније. Прави друг се увек нађе у невољи и увек је спреман да помогне. Са друговима се деле радост и туга. Њих волиш са свим врлинама и манама.

Другове треба да чувамо као мало воде на длану, јер нема ничег бољег од другарства и пријатељства. Ко их има он је богат човек.

Другарство је најлепша реч!

*Ленка Илић, IV/2
ОШ „Мома Сћанојловић”*

Рецепт за срећу

Срећу чине мале ствари.

Кад имаш с ким
јабуку подели
или му осмехом улепшај дан,
а можда, чак,
и целог дана
можеш бити насмејан.

И загрљајем опроштај потражи
за своје учињене грешке.
Тада, видећеш, бићеш срећан
чак до плавог неба.

Овај рецепт за срећу
знај, много је вредан!

*Јована Минић, V
ОШ „Јован Пойовић”*

Другарство на искушењу

Кад вас пријатељ остави,
то није вест лепа.
Тада срце почиње
да вам се цепа.

Сузе падају
брзо као киша,
туга у нама
постаје све виша.

Сузе ми брзо
падају низ образ,
а у огледалу видим
тужан свој одраз.

Нешто нама јако драго
и што нам је све на свету
нестане
као птица у лету.

Нестало је то другарство,
сва сећања и успомене.
Појавила се друга особа
која је успела све да окрене.
Све тајне сам некад
најбоље крила.
Особа од поверења
некад сам била.
Све наше несташлуке
вешто сам прикрила.
Раме за плакање
увек сам јој била.

Док ти сада бираш
другарице друге,
мене остављаш
да плачем од туге.

*Снежана Јовановић, V/1
ОШ „Нашљалија Нана Недељковић”,
Грошница*

У потрази за плавом звездом...

Сваки човек проводи живот трагајући за својим сновима. То је незаборавно искуство које нам даје снагу и води нас напред... Неко жели да буде спортиста, неко писац, неко да буде глумац или музичар. Не разазнају сви одмах шта је њихов таленат, а тој групи припадам и ја.

Свакодневно преиспитујем себе шта волим, шта желим, шта је добро око мене и да ли ја могу да учиним нешто добро. Иако ми се понекад чини да није тако, не престајем да се надам и размишљам о томе. Дан за даном, моја воља за том занимљивом потрагом све је већа и јача. Понекад свет око мене није баш савршен и волела бих да то променим – да нема трагедија, тмурних дана, туге или мржње. Мислим да је жеља сваког од нас да живи у срећном, спокојном свету. Мада, када мало боље размислим, можда је управо то оно што нашим животима даје авантуристичку црту и жељу за откривањем нових ствари. Та авантура може бити бескрајни, замршени пут кроз наше мисли, осим ако немамо нашу звезду водиљу, нашу, и само нашу звезду водиљу! Она је наша прошлост, садашњост, будућност, она зна све наше мисли.

Наша плава звезда је једна велика тајна! Можда не знамо шта све може, али она увек зна да ми можемо све што пожелимо, само ако је наша жеља довољно јака.

*Вања Пејровић, 6/1
ОШ „Светиозар Марковић”*

ВЕНЧАЊЕ У СВЕМИРУ

Једна ме вест ових дана
Не оставља на миру;
Чула сам да се одржавају
Венчања у свемиру.

Ово је новина двадесет првог века
И на ово венчање се са нестрпљењем
чека.
Сваки пар се оваквом венчању нада
Али прва на списку је Лејди Гага.

У хаљини белој од чипке и свиле
Млада са младожењом да се у
висине вине.
Да уплове у брачне воде.

Док их сјај звезда ка свемиру воде.

Али на овом венчању има проблема
доста,
У свемир могу да путује само три
госта.

И зато ме ова вест на миру не
оставља
Искрено да вам кажем
Ја сам више за венчања какво су
имали моји тата и мама.
*Миа Љубисављевић, IV/1
ОШ „Драгиша Луковић Шианац”*

Да сва деца буду срећна

Свако дете када пре него што заспи и утоне у сан машта о нечему. Нешто од тога се после сања. Неко сања да победи на фудбалском турниру, неко да буде најбољи у школи, неко да буде највиши и најлепши у разреду. А ја сањам да имам само једну супер моћ, која ће ми помоћи да решим један велики проблем.

Волела бих да могу да учиним да свако дете на овом свету има једнака права. Да нема оних који гледају другу децу док једу сладолед или трче за децом која возе бицикл, или са улице тужно посматрају кроз излог некога ко једе тарту у посластичарници. Волела бих да свако дете има право на љубав и срећу и да нико не буде одбачен зато што је другачији. Желим да се не делимо на оне који имају много и оне који немају, већ да сви будемо исти, да сви имамо оно што нам треба, а да све што немамо добијемо када за то дође време. Да сви у одељењу и школи и целом свету буду исти по одећи и правима. Да сви будемо једно. Не знам како би се звала та супер моћ, али знам да бих једино њу хтела.

Сањам и желим да сан траје што дуже, да бар у сну деца буду срећна. А када сну дође крај и када јутро почне да ме буди, покушавам да свој сан остварим. Свој бицикл делим са другарима, гуму за брисање са другарицом из клупе. А сендвич поделим са неким ко није понео ужину или нема пара да је купи.

Желела бих да свако од нас подели нешто са неким ко нема и да види да ће му та једна половина бити већа

него цело, јер је неког учинио срећним. Моја супер моћ се може остварити само ако свако од нас схвати да нисмо богати ако много имамо, него ако много дајемо.

*Милица Вујисић, III/1
ОШ „19. октобар”, Маршић*

Прави пут

На дугачком путу
Плаву звезду, праву звезду,
која нама много значи
тешко је наћи.

Морамо прећи пут дугачак
у својој глави
како би нашли ону,
која најјаче сјаји.

Свака звезда је плава
и намера јој је чиста,
свака хоће да заблиста.
Али свака има различит сјај
и другачије име...

Пријатељ, породица,
образовање, знање и љубав
мени сијају слично,
али само једна је права,
само једна је плава.

Која је права звезда
показаће снови и време,
буди спреман да поћеш путем
који је прави за тебе.

*Милена Милошевић, VI/4,
ОШ „Светозар Марковић”*

Прејорукe

Јесењи кишни дани су идеално време да се посветите читању књига, а за новембар библиотекарџи Дечјег одељења Народне библиотеке „Вук Караџић“ препоручују следеће наслове:

РИБА НА ДРВЕТУ **Линда Малали Хант**

Свако је паметан на свој начин. Али ако судиш о риби по њеној способности да се попне на дрво, она ће читав живот провести мислећи да је глупа.

Али је довољно способна да превари многе. Сваки пут кад се упише у нову школу успева да сакрије да не зна добро да чита. Уморна је од тога што због дислексије сви мисле да је „спора“ или да је „губитник“, али нема снаге да затражи помоћ. Међутим, уместо проблематичне девојчице, њен нови наставник види у њој креативно и оштроумно дете. Кад Али и нови наставник буду међусобно успоставили поверење, све ће се променити...

„Риба на дрвету“ је емотивна прича која се обраћа свима онима који осећају да се не уклапају у своју околину и који због тога трпе. Заснован на личном искуству, роман Линде Мулали Хант показује да сви ми поседујемо одређене таленте и да ће неуспех доћи само ако се не трудимо довољно.

Књига је намењена деци школског узраста, родитељима и наставницима који се срећу са децом која су другачија али и свима који осећају да се не уклапају у своју околину.

ТАЧНО ОТПРИЛИКЕ **Александра Урошевић**

Пред вама је збирка прича које, отприлике тачно и свакако само заједно, чине једну јединствену причу. Та прича нема почетак а нема ни крај тако да можете да је читате од последње стране, а можете и од прве као сва добра деца.

У књизи ћете сазнати понешто о мачки која је можда и нека друга животиња, о црвеној Јеци, о пингвину у Каиру, о ари који је залутао на Северни пол, о Иванином рођендану, о чудној девојчици и још чуднијем змају, о градској фаци, а открићете и многе друге безвезарије, несташлуке и, наравно, љубави...

СРЕЋОМ, МЛЕКО... Нил Гејмен, Крис Ридл

Знате већ како је то кад мама оде на пословни пут и препусти тати да брине о свему. Остави му дугачак, дугачак списак обавеза. А најбитнија је да **ОБАВЕЗНО КУПИ МЛЕКО**. Нажалост, тата то заборави. И зато наредног јутра мора да скокне до радњице на углу пре доручка, а ово је прича о томе зашто му је требало толико времена да се врати из куповине.

У њој учествују: професор Стег (диносаурус времепловац), неки зелени љигавци, Краљица Гусара, чувени драгуљ по имену Око бога Сплода, неколико вампира и потпуно обичан али изузетно битан тетрапак млека.

Награђивани писац бестселера Нил Гејмен, аутор *Океана на крају њушељка*, *Звездане прашине*, *Никадођије*, *Књије о тробљу* и *Коралине* представља вам овај неизмерно забавни роман о путовању кроз време, диносаурусима, млеку и татама.

ПУСТОЛОВ Владимир Андрић

Књига, која је настала на основу истоимене серије, у којој Милан Лане Готовић казује измишљене пустоловине кроз које је главни лик прошао у својој машти, проглашена је за најбољу књигу за децу и младе, за шта је њен аутор добио две најзначајније награде у овој области - Политикин забавник и Невен.

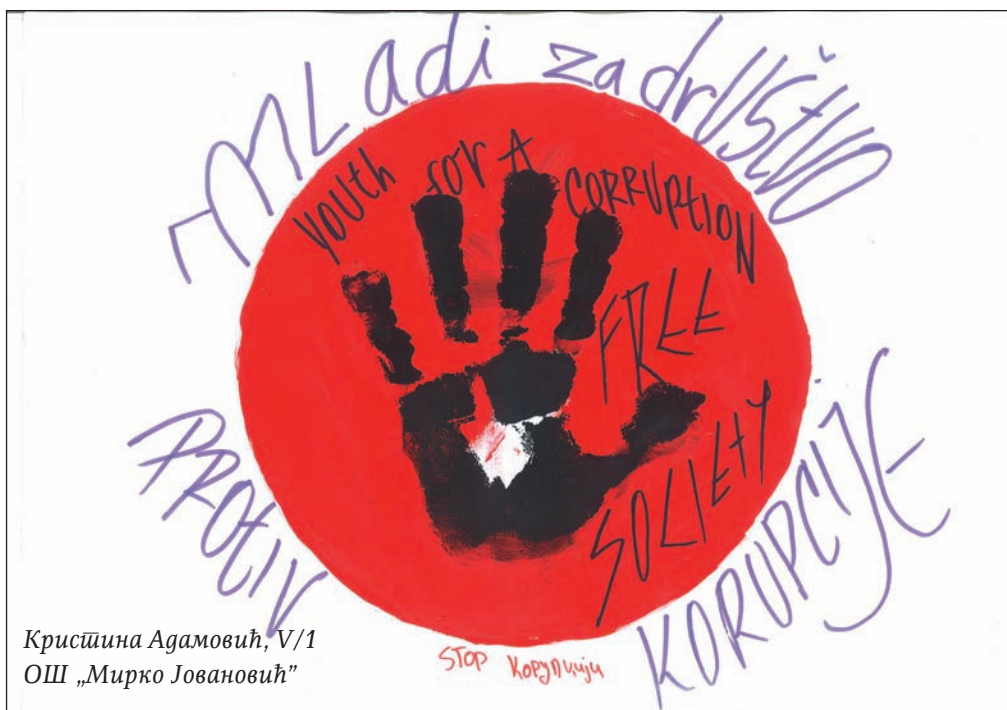
ЛЕНА И МАЧКА СА ЗЛАТНИМ ОЧИМА Нађа Жили Камел

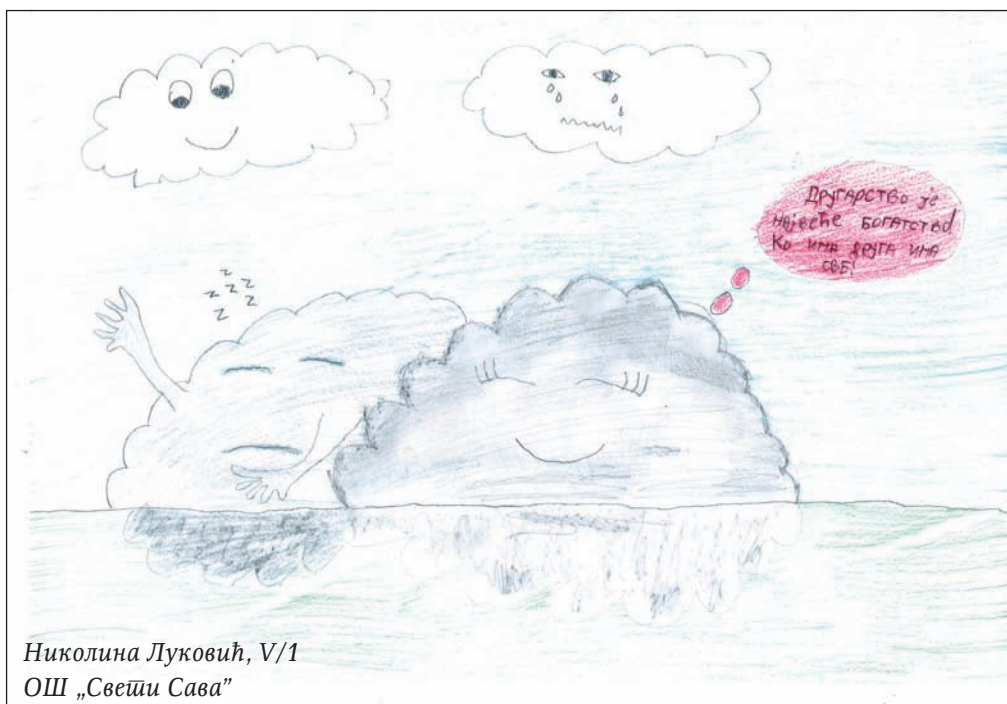
Лена путује по Русији са својим родитељима, музичарима. Није јој лако да нађе пријатеље пошто се стално сели. Једнога дана она среће Никиту, чудног дечачића. Њих двоје и не слуте шта ће им се десити...

Књига из едиције Минимики, омогућава да на необичан начин откријете свет! Ово је идеална едиција за прво упознавање са различитим културама. На путу око света током ког у свакој књизи упознајете традицију, културу, исхрану и географију по једне земље, друштво вам праве нове другарице: Инес из Шпаније, Ема из Француске, Акико из Јапана, Мохеа са Тахитија и Лена из Русије. Кроз магичне доживљаје девојчица из различитих земаља света, учите о основним моралним и људским вредностима везаним за другарство, истрајност, амбицију, упорност, веру у себе...

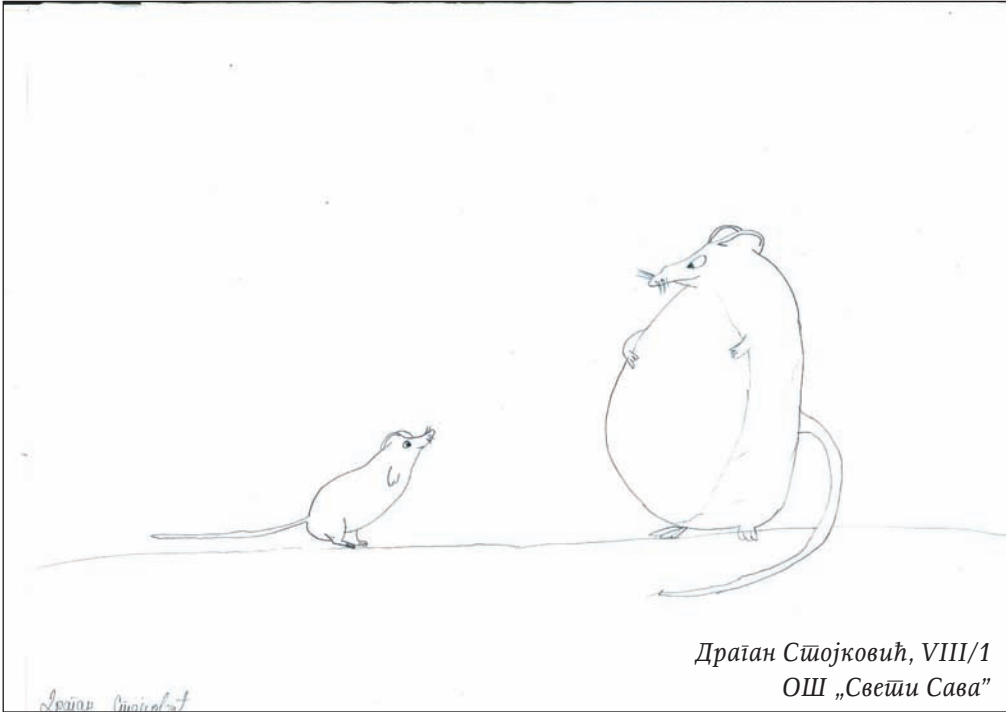
На крају сваке књиге, налазе се објашњења нових појмова везаних за конкретну земљу, као и занимљиви квиз чији је циљ провера запажања и разумевања приче.

Кристијана Адамовић, V/1
ОШ „Мирко Јовановић”

Николина Луковић, V/1
ОШ „Свети Сава”

Дражан Стојковић, VIII/1
ОШ „Свети Сава”

Јана Миловановић, V/1
ОШ „Свети Сава”

Загонетке

Народне загоњетке су традиционалне говорно-мисаоне поруке. Састоје се из метафоричној, или нејасредној, двосмисленој, нејасној и често збуњујућеј ишћања, које има јошово ушврћени облик, на које постоји само један одговор.

Покушајте да дајте одговор на ове, које објављујемо.

Ако сте чули или прочитали неку занимљиву загоњетку, поделите је са нама и вашим друћарима.

Ја сам нешто здраво бело,
и пиће сам, а и јело,
знам да неће никог бити
ко ме неће погодити.

(млеко)

Има лонац – кувар није,
има метлу – чистач није,
бели капут – доктор није,
а ко ли је,
а шта ли је?

(снешко)

Целе зиме без одеће,
у кошуљи у пролеће,
лети зелен капут има
са црвеним дугмадима.

(шрешња)

Једно момче у собу уће,
а никога не пита.

(ветар)

Небом лете банови,
као царски градови;
собом торбе не носе,
нити хоће да просе.

(ждралови)

Пружих платна од мора до Дунава,
па га савих у орахову љуску.

(очни виг)

Народне пословице и изреке

То су сажете живојне мудрости и искуства народа. У пословицама се често јасно траниче добри и лоши постојци, као и награда или казна за одговарајуће деловање.

Ако купујеш често оно што ти не треба, скоро ћеш продавати оно што ти треба.

Која кокошка много какоће, мало јаја носи.

Боље се оградити добрим комшијом, него добром оградом.

Боље се од по пута вратити, него рћавим до краја ићи.

Питалице

Питалица је сажета форма, део народне књижевности, а чине је питање и одговор који је мудар, али и често духовит.

Оне су поучног карактера, па их најљубиво прочиташе и обратише пажњу на поруку.

Питала шаљива девојка бабу:

- Хоћеш ли, бако, и ти са нама вечерас у коло?
- Хе, моја кћери, када су се твоји врагови рађали, моји су у колу скакали.

Питао син оца, кад је по свету хтео поћи:

- Од шта ми се ваља највише чувати?
- Од туђе муке!

Питало јагње вука кад га је око врата претнуо и с њим бежао:

- Куда ћеш са мном?
- Нећу далеко.
- А шта ћеш од мене?
- Стрпи се мало, знаћеш.

Питао кадија рају:

- Од шта је ова цванцика овако мрсна?
- Од крметине.
- Примићу је, али гријех на твоју душу.

Ребуси

Ребуси су зајонетке у сликама, знацима и речима необично распоређени, пако да се кроз њихово значење, распоред или асоцијацију добију решења. Ево неких једносставних, пробаше да их решите.

А пробаше да и сами саставите неки ребус, па га пошаљите Дечјим искрама.

Занимљивости

Одабрала: Сања Живковић

- У Аустралији постоји књижара, која све књиге пакује у папир на којем пише кратак опис књиге. Циљ оваквог начина продаје је да нико не „суди“ о књижи по корицама.
- У Непалу постоји фестивал посвећен псима у знак захвалности за њихово пријатељство и верност.
- Након што поједу обилан оброк, лавови могу спавати и до 24 сата без престанка.
- Први анимиран филм у продукцији Волта Дизнија у пуној дужини емитован је 1937. године. То је био цртани филм „Снежана и седам патуљака“.
- При добром светлу човек помоћу оба ока може разликовати 10 000 нијанси боја.

МАТЕМАТИЧКИ ЗАДАЦИ

Кад у својој књизи тешке задатке видиш ти, одмах помислиш: „За ово се треба много мучити“.

Бројеви, једначине, разне шеме мислиш да изазивају многе проблеме.

Али, ипак, то није тако!
Промућкај главу и све ће бити лако.

За математичке мозгалице треба пуно размишљања, ако желиш доћи до тачног решења.

Ако ти нешто није јасно у вези са неким задатком, слободно попричај са својим наставником.

Тешке математичке мозгалице на твој мозак делују исцрпљујуће. Знаш да је лакше игрице играти, него тешке задатке решавати.

Ако математику вежбаш, уместо игрице да играш, свој мозак ћеш развити и сваки задатак решити.

Концентрација плус воља, пута добро расположење, једнако је сваког задатка решење.

Јелена Радојковић, V/1
ОШ „Драгиша Луковић Шианац“

Оџен Перовић, III/2
ОШ „Найшалија Нана Недељковић“

Укршеница

ДЕЛО ПЕСНИКА СА СЛИКЕ ↙		ИСТУРЕНИ ДЕО КОПНА У МОРЕ	СТРАНО ЖЕНСКО ИМЕ	ВРСТА КРАТКОГ МАЧА	ОЗНАКА ЗА СЕВЕР								
ХЕМИЈСКИ ЕЛЕМЕНТ													
ПОМАГАЛО СТАРИЈИХ ПРИ ХОДАЊУ					ХРИШЋАНСКИ НАЗИВ ЗА АРАПЕ								
АМПЕР		ПЛОДНО ЗЕМЉИШТЕ УТРОБА											
СКУПИНЕ ЖИВОТИЊА													
				ПРВО СЛОВО									
				НАКНАДА ЗА ВОЖЊУ ЖИЧАРОМ									
24. И 20. СЛОВО АЗБУКЕ			СВОЈЕ-РУЧНО										
			БРУКА										
ПУЧЕНИЈЕ-ВА ОПЕРА										МУЗИЧКА НОТА ↙		СТРАНО ЖЕНСКО ИМЕ	ИМЕ ПИСЦА МАЖУРАНИЋА
						АЛУМИНИЈУМ							
↘ ПЕСНИК СА СЛИКЕ		ПОЗИВ						ПОКАЗНА ЗАМЕНИЦА					
ФОСФОР		ИМЕ САВЕ НЕМАЊИЋА						ПОХВАЛНЕ ПЕСМЕ					
ДЕО НА-МЕШТАЈА						ГЛУМАЦ ШАРИФ							
						ПРОЈДР-ЉИВЕ							
ДРЖАВА У ИНДОКИНИ					ГРАД У ТУРСКОЈ								
					ВРСТА ЦВЕТА								
				ВРСТА РИБЕ					МЕТАР				
↘				ПРОСТ БРОЈ					ОВЧИЈЕ САЛО				
СЛИКАРСКА ЧЕТКИЦА	МАРКА КАМИОНА							СВЕЗА					
	ИСТА СЛОВА							СЛОВО СТАРО-СЛОВЕНСКЕ АЗБУКЕ					
ПЕТАР КОЧИЋ (иницијали)			ОБАЛА						ПРЕДЛОГ				
			ЛИТАР						ИТАЛИЈА				
ОСТРВЉЕ У ТИХОМ ОКЕАНУ													

НА ИСТОЈ СТРАНИ

Драги ученици, наставници, директори школа, *Дечје Искре* су, као што смо већ писали на овим страницама, на иницијативу локалне самоуправе и подршку Школске управе и Актива директора крагујевачких основних школа, обновљене као израз чувања образовне и културне баштине нашег града који у овој години обележава два века од проглашења за прву престоницу модерне Србије.

Кренули смо пуни елана, са дубоком и искреном надом да овај часопис може само да оплемени васпитну и образовну мисију школе. Почетак је био колико амбициозан толико и полетан по одзиву који нам је стизао из већине школа. Бројни и разноврсни литерарни и ликовни радови преплавили су нашу малу редакцију. Обновљене *Дечје искре* наишле су на снажан одјек и ван подручја града Крагујевца, почели су да нам стижу радови из школа у Книћу, Лапову...

И тек што смо се захуктали, после два броја као да је спласла воља да се у школама, сем часних изузетака, посвети довољна пажња анимирању ученика, прикупљању и одабирању радова који ће на најбољи начин представљати креативне потенцијале ученика. Истина је да су и пре него што се сарадња усталила наишли мајски празници, крај школске године, полагање мале матуре, закључивање оцена, екскурзије, што је пореметило и нашу сарадњу.

Сада стижемо на почетку школске године. Наша је пракса да са школама сарађујемо организовано, односно да нам стижу у њима пробрани радови. Радовало би нас ако свака школа одреди наставника задуженог за сарадњу са *Дечјим искрама*, што би поједноставило нашу комуникацију.

У доброј вери да ћемо у овој школској години учврстити место овог часописа у школама, желимо свим ученицима, наставницима и другом особљу у школама још бољи успех од досадашњег. А добру сарадњу очекујемо, јер МИ СМО НА ИСТОЈ СТРАНИ.

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ISSN 0352-6879

Издавач Установа културе „Кораци“

За издавача Златко Милојевић

Уреднички колеџијум

Миодраг Стојиловић, главни и одговорни уредник, Ана Антонијевић, заменица главног уредника, Никола Говедарица, ликовни уредник, Дејан Ђусић, координатор сарадње са школама, пласман и маркетинг, Александар Ђоковић, графичко-ликовна опрема

Редакција

Сања Живковић, Слађана Толић, Никола Ненковић, Тања Панић, Сања Палибрк, Даница Станковић

Савети

Миљан Бјелетић, председник, др Недељко Манојловић, Горан Локсиминовић, Снежана Рајевац, Љиљана Ђуковић, Анђелка Армуш, Биљана Милосављевић, Невена Степановић, Миодраг Стојиловић

Часопис је месечник и излази девет пута годишње. У време школског распуста не излази. Радове слати поштом или достављати лично на адресу: Дечје искре, Народна библиотека „Вук Караџић“, Др Зорана Ђинђића 10/VI, 34000 Крагујевац, а литерарни прилози се могу слати и електронски на адресу decjeiskre@gmail.com. Рукописи се не враћају.

Цена по примерку 100 динара.

Припрема за штампу „Кораци“

Текући рачун

840-0000001228664-39

Штампа Артпринт Медиа, Нови Сад

Андреја Радошић, VI, ОШ „Мирко Јовановић”

Јелена Обровић V, ОШ „Свети Сава”

Установа културе
КОРАЦИ
decjeiskre@gmail.com

Град
Крагујевац

